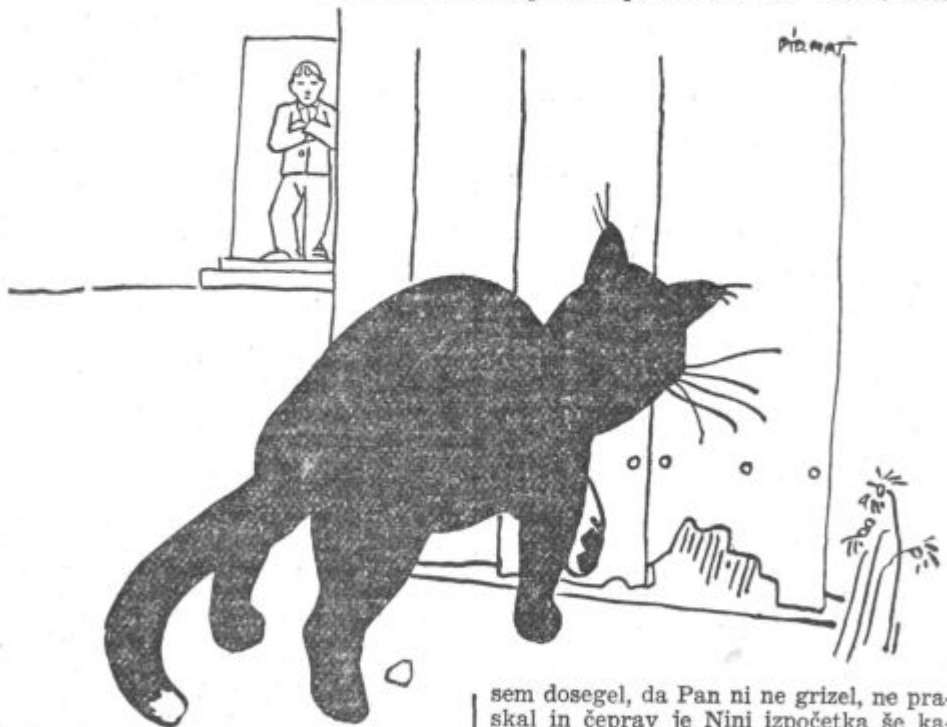

Gabriel Scott:

Pan in Nini

Ko je Pan prvi dan spal, sem nesel Ninija nekajkrat mimo njega. Nini se je sicer tresel kakor šiba na vodi, toda držal sem ga tako trdno, da mi ni mogel pobegniti. Zatem sem dajal Panu jesti na oknu in je bil posebej začudenje. To sem storil večkrat. Drugi dan sem potisnil Panovo skodelico bolj k oknu, da

čil čez Panov rep. Vjel sem ga v naročje, in ga držal tako, da ni mogel Pana videti. Ko je začel zadovoljno prestiti, sem ga pomolil proti Panu in pustil Panu, da ga je povohal. Potem je pes celo brodil z gobcem po muckovem kožuhu. Nini je mislil, da sem to jaz, dokler ni naposled spoznal resnice. Na ta način

je moral priti kuža čedalje bliže k mucku. Oba sem gladil in se jima dobrikal. Na ta način sem spravil skodelico docela k oknu. Potem je dobil Nini svojo skodelico z mlekom na divanu, jaz pa sem sedel k njemu. Čez nekaj časa sem Pana tiho priklical in ga pregovoril, da je prišel bliže. Če je Pan spal, sem vlačil na vrvi privezani zamašek po tleh. Nini je skočil za njim in že drugi dan sem ga pripravil tako daleč, da je sko-

sem dosegel, da Pan ni ne grizel, ne praskal in čeprav je Nini izpočetka še kazal kremlje in pihal, se mu je vendar že videlo, da je svoj prvi strah premagal. Tretji dan sem spustil blizu Pana črni kruh na tla in privabil Ninija čedalje bliže k njemu. Nепrestano pa sem še tudi nadaljeval igro z zamaškom. Pogosto sem ga spuščal čez Pana in napravil tako, da je moral časih Nini sedeti na zadnjih nogah in se spenjati na stolovo nogo, ne da bi bil slutil, da je Panov smrček tik za njim. Če je Nini to opazil, je najprej prestrašeno odskočil

v stran, toda ka, hitro je prišel spet nazaj. Obema sem dajal ob istem času jesti in zmeraj postavil skledo čisto blizu, tako da sta bili naposled le nekaj pedij vsaksebi. In tretji večer sem položil Ninija med Panove tace. Videl sem sicer, kako so se njegove zenice razširile, toda božal sem ga, dokler ni naposled vsega pozabil in naposled med zadovoljnim godrnianjem zaspal.

Tako čudne zgodbe, kakor je bilo to prijateljstvo med Panom in Ninijem, nisem doživel nikoli več. Videl sem sicer že dostikrat, da so se mačke in psi dobro razumeli, — toda Pan in Nini sta bila srčna prijatelja, ki sta se imela zelo, zelo rada. Kadar smo šli na izprehod, sta nas oba spremljala. Pri tem se je Nini na vse mogoče načine igral s Panom. Gnal ga je za sabo; časih ga je iznenada pograbil za rep in se vedel prav tako, kakor kakšen mlad pes. Časih se je videlo, kakor bi se šla oba skrivati. Pan je bil drugače zelo miren in plašen pes, toda kadar se ga je lotil Nini, je bilo njegove mirnosti konec in začel je poskakovati okoli mačka v dolgih skokih kakor mlad teliček.

»Ne, kaj takega!« so pravili ljudje in skleпали roke, »poglejte, no, kako se dobro razumeta!«

Pogosto sta Pan in Nini obstajala in se ljubkovala. Nini je pokazal svoj mali jeziček in lizal Pana po smrkcu, nežno je napel svoj rep in oplazil Panove noge. Pan pa ga je tudi lizal in lizal, dokler ni Nini od samega ugodja kar stokal in se krvil. Tudi pogovarjala sta se. Nini je mjavkal z neizmerno nežnim glasom — kakor kratak »mrrr« se je slišalo — Pan pa je otepal z repom okoli sebe in spuščal skozi nos neke čudne glasove.

Zmeraj sta potem jedla oba iz iste skleda. Ta je bila tako visoka, da se je moral Nini postaviti na sprednje noge, drugače ni mogel priti do jedi. Dostikrat je kar ukradel Panu grižljaj iz ust. Samo šepico je iztegnil in udaril, če je pes vjel dober kos. In Pan se ni nič upiral.

Prepričan sem, da je Nini pripovedoval drugim mačkom, kakšen imeniten dečko je Pan, ker so ga vse pustile v miru. Še celo Tiger se je docela miroljubno vedel. Komaj da se je obrnil, če je šel pes mimo njega.

TRETJE POGLAVJE

Veselje in žalost

Ko je prišla zima in se je shladilo, je začel zahajati Nini v senik, ki je bil nedaleč od hiše. Tam je bila majhna mačka luknja v vratih in lahko je hodil ven in noter, kadar se mu je poljubilo. Te-

daj se je pogosto zgodilo, da je Nini jutraj zaspal — v senju je bilo pač pretemno — in takrat sem šel vselej ven in ga poklical.

»Nini!« sem zaklical proti seniku.

»Mjav!« se je začulo čez nekaj časa v odgovor in Nini je stal v mačji luknji in mežikal z očmi, ker se mu je bleščalo. Potem je jasneje pozledal. Nikoli ga nisem klical zaman, če je bil sploh v seniku, toda zmeraj sem moral poklicati njegovo ime. Kajti »Muc« ali kaj podobnega bi lahko veljalo kakšni drugi mački, Nini pa je bil samo on.

Še dobro vem, kako je bilo na sveti večer. Prav tedaj, ko smo hoteli nažgati svečke na božičnem drevescu, je Nini zbežal. Šem sem proti seniku in ga poklical, ker sem hotel, da bi videl ta svečani trenutek. Bilo je temno kakor v rogu, da sem komaj še razločil luknjo v vratih.

»Nini!«

Precej časa sem moral čakati, preden sem dobil odgovor, in že drugič sem ga hotel poklicati, ko se je prikazal pri mačji luknji.

»Mjav?« se je tiho in oprezno glasil. Drugače ga zvečer nihče ni klical.

»Nini!« sem iznova poklical.

Iz luknje se nekaj zvalilo in štiri bele tačice so priskakljale po dvorišču. Vzel sem ga v naročje in ga nesel k drevescu. Ves večer je divjal s Panom po sobi in je bil videti prav tako vesel, kakor mi vsi drugi. —

Toda nekoč klicanje ni nič pomagalo. Dva ali tri dni nas ni bilo doma. Pana smo vzeli s seboj. Najprej je Nini pred vrati čakal in mjavkal, naposled pa je izgubil vsako upanje in šel stran. To so nam potem povedali sosedi. Ko smo prišli domov, ga ni bilo nikjer, kakor bi se bil vdrl v tla. Ne v seniku, ne blizu hiše — nikjer ga ni bilo. Vsi smo bili nesrečni. Tedaj se je eden izmed naših spomnil, da bi poklicali Pana na pomoč pri iskanju. Razkropili smo se okoli hiše in na Pana smo kmalu pozabili. Ta pa je šel svojo pot. Ko smo ga naposled pogrešili in začeli iskati še njega, smo ga zagledali in Ninija z njim. Mucek je prešel in rinil s svojo glavico v Panovo. Pan ga je našel!

Nekoč tiste dni nas je obiskal neki lovec, ki je imel psa. Tudi temu psu je bilo Pan ime. Med tem ko sva se oba lovca pozdravljala, sta storila isto tudi oba Pana. Po naključju sem pogledal tja — Nini je stal med njima in se ni prav nič bal. Kar mirno je pustil, da ga je tujec ovohaval kolikor se mu je ljubilo.

»Ne, kaj takega se mi pa še ni primerilo,« je dejal moj prijatelj.

Toda kmalu se je lahko še bolj čudil. Kajti ko sta oba Pana dobila kosilo in vtaknila glavi globoko v skledo, je priskakljal mali Nini in začel mirno jesti z njima vred, kakor bi bilo to najbolj samo ob sebi umevna reč na svetu. In vendar je bil tuji Pan mogočna, nerodna zverina in ni bil našemu Panu prav nič podoben. Potem so šli vsi trije spat, oba Pana drug zraven drugega, Nini pa v jarku med njima. Tedaj smo se morali vsi smejači. Saj je bilo tudi smešno. Tuji Pan je sicer nejevoljno gledal, toda Niniju se ni upal storiti nič žalega.

Zdaj pa moram povedati nekaj žalostnega.

Pan nam je iznenada hudo obolet. Ni maral več jesti in oči so se mu začele gnojiti. Za nič več se ni zmenil. Ponoči je bil zelo nemiren. Vlačil se je iz kota v kot, zdaj je tu za nekaj trenutkov legel, potem pa je spet skočil pokoncu in se začel potikati po sobi. Najprej sem ga skušal spraviti v prvi kot, napravil sem mu toplo ležišče in ga pošteno zavil v blazine in odeje.

»Ubogí siromak,« sem mu prijazno prigovarjal. »Kaj pa je danes s teboj?«

Bil je kakor bolan otrok. Ker sem ga tako pomiloval, je postal takoj še enkrat bolj bolan kakor prej. Začel je cviliti in zavijati, da se je po vsej hiši razlegalo »av, av, av«. Tako hudo mu je bilo, tako hudo. Časih se je iznenada stresel in se vedel sploh tako, kakor bi se mu v glavi vrtelo.

Takoj smo si rekli, da se s Panovo boleznijo ne smemo šaliti. Zato sem se odpeljal k živinozdravniku in vzel psa s seboj, da mi je dal najboljše nasvete in zapisal najboljša zdravila. Predpisal mu je kapljice, mažo, in otiranje, rekel pa je tudi, da ga moramo kopati v topli vodi in ga potem zavijati v tople volnene odeje. Zvečer mu moramo dati kozarec portskega vina, da bo bolje spal, pred vsem pa ga moramo dobro hraniti: jajca, mleko in meso naj mu dajemo, prav tako kakor bolnemu človeku, drugače bo bolezní podlegel.

ČETRTO POGlavJE

Bolnik

Tako smo imeli zdaj polne roke dela. Trikrat na dan sem mu moral odšteti kapljice, ki smo mu jih dajali na koščku sladkorja. Potem sem mu izmival oči in ga masiral — mečkal sem ga na tleh kakor testo in obdeloval njegov križ, da so me naposled vselej roke bolele. Potem smo ga položili v toplo vodo, obrisali in zavili v tople odeje. S tem smo imeli največ sitnosti. Če ni mogel zaradi vro-

čine več vzdržati v odejah in prilezel naposled iz njih, je prišel Nini in mu pomagal pri oblizovanju. Z najresnejšim obrazom, kar je mogoče, sta stala v kotu in tako dolgo lizala, dokler se jima ni zdelo dovolj.

Toda to še ni bilo najhuje — če le ne bi bilo treba jesti. Niti najmanj teka ni imel in zato smo si morali izmišljati zanj najčudovitejše jedi. Delali smo mu imenitne jajčne pogače, pekli zrezke in kuhali čokolado. Po vseh mogočih kuharskih knjigah smo iskali za bolnika hrano — a, preizkusili smo vse, kar je bilo mogoče. Edino, česar se je naposled še dotaknil, je bil drobno razrezan kruh z jabolčno mezgo, ki smo je imeli, hvala Bogu, poln kozarec. Toda pod mezgo smo morali namazati surovo maslo, drugače je vse samo povohal in obrnil glavo stran.

Mislím, da je trajalo dva meseca, dokler se ni bolezen naposled izdivjala, toda Pan je ostal pohabljen. Strašni Vidov ples ni hotel pojenjati, v njegovem križu je ostal in ga mučil noč in dan. Prav za prav se mi zdi, da ga ni bolelo, le zmeraj se je tresel. Če je stal na nogah, se mu je križ neprestano krivil in se premikal sem in tja, tako da se mi je dostikrat zdelo, kakor bi se hotel prelomiti. Med tem pa je neprestano drgetal, da so se mu noge spodaj zadevale druga ob drugo, dokler mu nista zadnji dve odrekli, da je moral sestí.

(Konec prihodnjič)

Danilo Gorinšek:

Račka copotačka

Naša račka copotačka
kmeta je vprašala:
škornje on ima, a ona
je brez obuvala.

Če bi kmet za račkino
vedel bedastočo,
ne bi rekel: »Škornji so
za deževje, močo!«

Misli račka copotačka:
da si tačk ne zmočim,
rajši pri čevljarju si
škornjev par naročim!

Drobni škornjički — kaj bi tisto!
hitro so gotovi,
to se rački zdi nebeško
zdaj v obutvi novi

Splavala je naša račka
sred vode gladine,
revo težki škornjički zvelkli
v jezera globine. —

Najneumnejša žena

Nekoč je živel mesar, ki je izgubil vse premoženje. Zato je rekel svoji ženi:

»Zdaj bom začel kopati in delati za dnino.«

Toda ko je že nekaj dni kopal, je imel vse ranjene roke in zato se je vrnil k ženi in ji dejal:

»Rajši pojdem spet za mesarja.«

Šel je torej na kmete, da bi si kupil kakšno tele. Toda nikjer ni nič dobil. Nekje pa so mu rekli:

»Pojdite k mlinarju, ki stanuje tu v bližini. Pet volov ima naprodaj.«

Tedaj je rekel mesar: »Tudi vole bi potreboval.«

In šel je v mlin.

Mlinarja pa ni bilo doma. Toda preden je šel, je naročil svoji ženi:

»Če bo hotel kdo kupiti vole, jih lahko prodaš, toda za vsakega moraš dobiti petdeset tolarjev.«

No, in zdaj je prišel mesar. »Da, po petdeset tolarjev jih dam,« mu je rekla mlinarjeva žena, »ceneje pa ne.«

Mesar je bil zadovoljen. »Samo denarja nimam pri sebi,« ji je rekel. »Vzel bi vseh pet. Dva bom odpeljal takoj s

seboj, tri bom pa pustil tu za jamstvo, dokler se ne vrnem.«

Mlinarici se je to zdelo prav in vesela je bila, da je napravila tako dobro kupčijo.

Ko se je zvečer vrnil mož domov, jo je takoj vprašal:

»Ali si prodala vole?«

»Da,« je rekla žena. »Vseh pet sem oddala nekemu mesarju iz mesta po petdeset tolarjev za vsakega.«

»Dobro kupčijo si napravila,« je rekel mož. Sedel je za mizo in povečerjal. Potem pa ji je rekel, naj mu da denar. Tedaj je žena odvrnila:

»Denarja še nisem dobila. Mesar mi je rekel, da mi ga bo prinesel, ko pride še po ostale tri vole. Te tri je namreč pustil za jamstvo.«

Tedaj se je mlinar razjezil:

»Kako si neumna! Nasedla si sleparju. Neumnejše žene od tebe res ni na svetu. Če bi šlo tako dalje, bi mi kmalu vse zapravila. Če se torej mesar v štirinajstih dneh ne vrne, pojdem v svet in se ne bom vrnil domov, dokler ne odkrijem ženske, ki bi bila neumnejša od tebe.«

Mlinar je res počakal še štirinajst dni. Dosti ljudi je prišlo, le mesarja ni bilo od nikoder. Potem je šel v svet.

Že dolgo je hodil po svetu, toda neumnejše žene, kakor je bila njegova, ni mogel nikjer dobiti. Nekega dne pa je prišel do gradu, kjer je stanovala grofica, ki je bila vdova. Tedaj je začel poskakovati in gledati v nebo. Grofica ga je z okna opazila in takoj poslala svojo sobarico pod grad, da bi čudnega tujca vprašala, zakaj poskakuje in zija v nebo. Mlinar ji je rekel:

»Pravkar smo v nebesih plesali, pa sem padel skozi neko luknjo na zemljo. Zdaj pa se ne morem dovolj močno odgnati, da bi skočil nazaj v nebesa.«

Ko je sobarica prinesla to vest v grad, je takoj prihitela grofica k mlinarju in ga vprašala, ali morda ni videl gori njenega moža.

»I, seveda sem ga videl,« je hitro rekel mlinar, »pred pol ure je še z mano plesal v nebesih.«

»Če je tako, dragi nebeščan,« je dejala grofica, »mi tudi povejte, ali nosi rajni gospod še zmeraj velike škornje z zlatimi ostrogami in zelen suknjič?«

Tedaj je mlinar odvrnil: »Milostna gospa, gospod je moral zadnjič svoje zlate ostroge prodati, ker je prišel brez denarja v nebesa. Škornje še ima, toda tako jih je obrabil, da mu gledajo že palci iz njih. Suknjič mu pa tudi že cveče na komolcih.«

»Oh, takšna sramota,« je zastokala grofica. »Ali mi ne bi hoteli vi napraviti veliko uslugo?«

»Kakšno pa?« je radovedno vprašal mlinar.

»Ko bi mu nesli v nebesa nekaj blaga za nov suknjič. Pa štiristo cekinov bi vam dala zanj s seboj in nekaj jedi in pijače.«

Mlinar je rekel, da bo to iz srca rad storil in grofica mu je naložila poln koš samih dobrih reči. Pa še štiristo cekinov mu je dala.

Namuznil se je in šel dalje. »Ta je pa res še neumnejša kakor moja žena,« si je mislil. In obrnil se je proti domu.

Kmalu pa se je vrnil v grad domači sin in dobil mater v solzah.

»Kaj pa je, mati?« jo je vprašal.

»Oh,« je dejala grofica, »pravkar je bil tu nekdo iz nebes in mi povedal, kako slabo se godi gori tvojemu očetu. Ostroge je moral prodati, iz škornjev mu že gledajo palci in obleka mu na komolcih cvete. Zato sem mu dala štiri sto cekinov in še drugih reči, da mu jih bo nesel. Res, tako hudo mi je...«

Sin je takoj vedel, da je mati nasedla sleparju, skočil na konja in jo udrl za mlinarjem.

Mlinar, ki se je neprestano oziral nazaj, je kmalu opazil, da ga nekdo zasleduje. Skriti se pa ni mogel nikjer, ker je bila okoli in okoli gradu sama ravnina. Tedaj pa je zagledal nedaleč staro ženico. Vprašal jo je, koliko bi ji moral dati, da bi se smel za nekaj časa skriti pod njen plašč. Ženica je zahtevala pet tolarjev. Dal jih ji je deset in ji povedal, kaj mora reči, če jo bo kdo vprašal po njem. Skril se je pod plašč in kmalu je pridirjal grajski sin in jo vprašal, ali je mlinarja videla.

»Seveda sem ga videla,« mu je rekla, »pred četrť ure je tekel tod mimo. Skril pa se je nedaleč odtod v kočici, ki je pod gričkom. Splazite se oprezno tja in kmalu ga boste imeli.«

»Malo mi primite konja,« je dejal mladi graščak, »jaz pa pojdem ponj.«

In res je odhittel proti gričku. Toda ko je bil na pol poti, je skočil mlinar izpod ženičnega plašča in se zavihtel na konja. Potem je oddirjal.

Grajski sin pa se je žalosten vrnil domov. Sram ga je bilo, da ga je prekanjenec tako grdo potegnil. Mati je takoj opazila, da nima konja. Vprašala ga je, kam ga je dal.

»O, nebeščanu sem ga dal,« je trpklo odvrnil sin, »da bo prej v nebesih.«

Mlinar pa se je vrnil k ženi. In ko je prišel domov s konjem, štiristo cekini, blagom za novo obleko in košem dobrih jedi in pijače, ji je rekel: »Zdaj bom pa ostal pri tebi, ker sem našel na svetu še eno, ki je neumnejša od tebe, in zaslужil celo dosti več, kakor sta bila oba vola vredna.«

Manica:

Uganka tete Ošpete

No, zdaj je pa imela teta Ošpeta nekaj časa mir pred otroško radovednostjo. Seveda, ker je bila na potovanju. Ali, zato so pa ob njenem povratku tem bolj planili vanjo vsi radovedneži.

»Kaj bi vedno samo jaz pripovedovala,« se je na videz razhudila teta. »Povejte še vi meni kaj. Saj tudi rada čujem kaj zanimivega!«

»Ko pa nič ne vemo,« se je glasilo vse vprek iz mladih grl.

»Eh — no, morda bo pa le kaj. Zadržala vam bom prav lahko vprašanje. Imenujte mi kako veliko in močno žival! Takšno na primer, ki jo nekateri imenujejo kralja živali!«

»Slon,« so zakričali nekateri. Drugi so pa vpili: »lev — lev!«

»No, recimo, da je lev,« je rekla Ošpeta. »Zdaj mi pa imenujte kako majhno, brezpomembno, zelo slabotno živalco!«

Ali, zdaj je teta čula cel kup imen:

»Miška, čebelica, pikapolonca, čmrlj, komar, muha, črvček« itd.

»Pa vzemimo črva, no,« je pokimala teta. »Torej po vašem mnenju je lev najmočnejša, črv pa najslabotnejša žival. Jaz se pa upam trditi, da je črv močnejši od leva!«

»Kako — kaj pravite, teta? Nemo goče!«

»Je mogoče! Zakaj — ugibajte sami!«

Otroci, alo! Pridružite se ugibalcem!

Kaj pišejo Jutrovčki?

Spoštovani stric Matic! Če bi mogel storiti, kar bi hotel, bi najprej vrnil svojemu ljubemu očetu zdravje, ker boleha zdaj že drugo leto, pa nas mora pet preživljati. Nadalje bi zaposlil vse rudarske delavce v Trbovljah, da bi si lahko vsak vsaj ob nedeljah privoščil »Jutro«, ki ga vsi tako radi bero. Kakor veš, ljubi stric Matic, sem priden raznašalec »Jutra«. Ako bi mogel in če bi smel, bi šel v deveto deželo, kjer imajo baje toliko denarja in kruha, da jim ga kar ostaja. Vzel bi jim toliko kruha in denarja, da bi Ti plačal naročnino za vse tiste čitatelje, ki so v zaostanku, in za vse tiste, ki bi se radi naročili pa se ne morejo. Ostali denar bi dal svoji ljubi mami, da bi nam kupila zimske obleke in živeža. Lepo Te prosim, stric Matic, ne povej nikomur, da tako slabo pišem, ker v pisanju imam res slab red. Sprejmi najlepše pozdrave iz naše črne doline.

Franci Senica, uč. IV. razr., Trbovlje I

Dragi striček Matiček, gotovo veš tudi Ti, kaka poplava in nesreča je letos zadela nas v dravski banovini. Pri nas v Mozlju nam še ni napravila škode, kako bo čez nekaj dni, pa ne vem. Če bi mogla storiti, kar bi hotela, bi rešila vsa mesta in vasi vode in zgradila revežem, ki jim je voda zrušila hiše, nove domove in jim tudi sicer pomagala. Mostove bi dala takoj spet popraviti, da bi ljudje lahko prišli čez reke in potoke. Vse bi storila, da ne bi siromašni poplavljenec trpeli pomanjkanja.

Angela Lavrič, uč. slovenskega razreda v Mozirju, srez Kočevje

Jesen prihaja

Vročina je odšla,
hladna jesen je prišla.
Cvetlice so žalostno zajokale
in tiho zaspale.
Ptičice so se tudi zbrale
in na jug odrfotale.

Kotnik Viktor, uč. slovenskega razreda Mozelj, srez Kočevje

Ljubi striček! Dolgo sem ugibal, kako Ti naj odgovorim na razpisani tečaj, da bi dobil nagrado. Naposled sem sklenil, da če bi smel storiti, kar bi hotel, in me

ne bi nihče nadzoroval, bi se odpeljal v Ameriko. Tam bi si poiskal kako službo, a vem, da bi jo le s težavo dobil, ker je tudi v Ameriki mnogo brezposelnih. Tam bi ostal toliko časa, da bi si prihranil nekaj tisoč dolarjev. Potem bi se pa vrnil v našo ljubo Jugoslavijo. Polovico prihrankov bi dal staremu, drugo polovico pa bi nesel našim nedreženim bratom na Koroško in na Primorsko. Lepo Te pozdravlja

Blažič Vladislav, dijak II. razr. r. gimn. Studenci pri Mariboru

Če bi mogla storiti, kar bi hotela, bi hotela postati mamica, a svojo mamico bi hotela imeti za otroka.

Kočevar Marlija Vera, uč. IV. razr. v Kranju

Če bi smela storiti vse, kar bi hotela, ne bi delala nič drugega, kakor zdaj delam.

Kočevar Hedica, uč. II. razr. r. gimn. v Kranju

Dragi stric Matic! Ko bi smela storiti, kar bi hotela, bi kupila aeroplan, vzela gospo učiteljico in Tebe, stric Matic, s seboj in se vozila z vama cel teden dni po svetu. Prav lepo bi vama uredila v aeroplanu, da bi se dobro počutila, ker Vaju imam oba zelo rada.

Elzika Senekovič, uč., Pragersko

Ljubi stric Matic! Na Tvoj natečaj je prav težko odgovoriti. Česa vsega ne bi človek danes storil, ako bi mogel in ako bi smel. Najprej bi pomagala vsem revežem. Peljala bi se tudi na druge svetove pogledat, ali je še kje toliko zmešnjava kakor na naši zemlji. Bog ve, kaj bi vse hotela! Nazadnje bi dala vsak dan petkrat tiskati »Mlado Jutro«, tako da bi imeli vsi Jutrovčki vsaj za nekaj časa utešeno srce. Ker pa vse to ni mogoče, Te prosim, ljubi stric Matic, ne nastavlaj nam tako težkih vprašanj, ker se mi skomina marsikaj storiti, česar ne morem in ne smem. Če bodo natečajni tako težki, nam bodo Tvoje lepe nagrade nedosegljive.

Marjanca Senekovič, uč. IV. razr. mešč. šole, Pragersko

Manko G.:

V goricah

Vsa zlata je gorica
čez njo pa zolja hodi
in pesem čričkov
v srebrni mesečini bloči.

In z mehkim rokami
se k hišicam privije
in sladke, lepe sanje
čez hišice razlije.

Še k zvezdicam srebrnim
obrbe mlado lice —
od radosti smehljajo
pa zlate se gorice.

Križanka »Sladkornica«

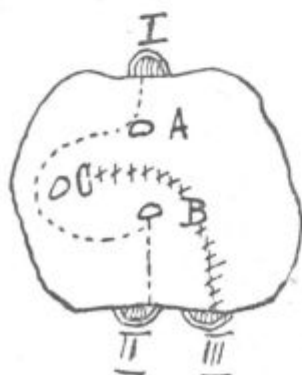
Vodoravno: 1. del človeškega ogrodja, 5. cesta pod železnico, 7. trgovsko delo, 8. del železniškega voza, 9. čevljarstva potrebščina, 10. Tolmun.

Navpično: 1. lep las, 2. Slovenski obzornik, 3. mizarsko orodje, 4. dan v tednu, 5. duhovnik, 6. pridevnik prikupnosti.

Dve vožnji na jezeru

Rešitev

Kdo bi rad imel ves letnik 1932

„MLADEGA JUTRA“

v obliki knjige za majhen denar?

Ostalo nam je še nekaj lepo vezanih letnikov »Mladega Jutra« (l. 1932). Na to opozarjamo posebno vse šolske in druge knjižnice.

Letnik v platnu vezan stane samo Din 60.—

Izpolnite točno spodnjo naročilnico in jo pošijite na naslov:

UPRAVA »JUTRA« V LJUBLJANI

NAROČILNICA

Podpisani naročam Izvodov lanskega letnika »Mladega Jutra«.

Ime in točen naslov naročnika:

Kvadrat III

1	2	3	4
		R	
2		E	
3	R	E	K
4		A	

1. zabava, 2. krivda, 3.—4. drag kamen.

Rešitev kvadrata II.

1. krov, 2. reka, 3. okel, 4. valj.

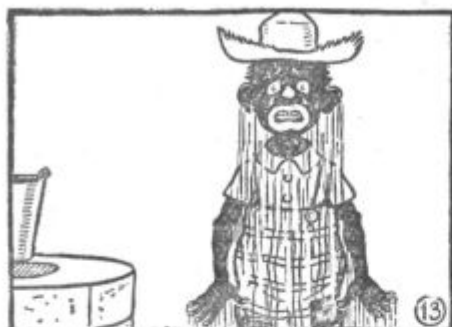
Rešitev posetnice

Dimnikar

G. Th. Rotman:

Pustolovščine Jošija Sladkorčka in Petra Črnuščka

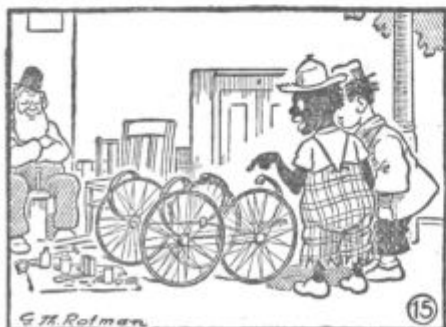
(Prevedel Vladimir Levstik)

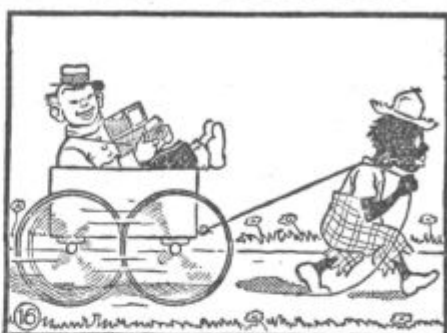
Alli joj, kako moker je bil ubogi Peter! In vzlic kopeli je bil še vedno tako črn kakor prej. Bridko se je zjokal, Joši je pa med tem odvedel konja v hlev in mu dal v plačilo sladkorček. Tisti mah pa je pridrljal lastnik dvorišča. »Počakajta, nepridriprava, pokažem vama!« je zavpil.

Najprej je ujel Jošija in ga premikastil, da so kar iskre letele. Potem je prišel Peter na vrsto. A to pot se je tesar uredal. Petrove hlače so se bile namreč v vodnjaku napolnile z vodo, in ko ga je začel dedec pretapati, mu je voda curkoma brizgnila v obraz...

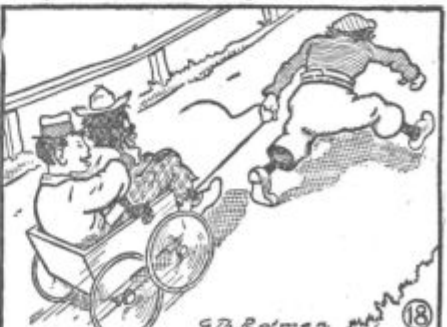
Teden dni po tem dogodku sta zašla Joši in Peter na trg, kjer sta pri nekem starinarju zapazila spodnji del otroškega vozička s štirimi krasnimi, nepoškodovanimi kolesi! Raca na vodi, ta je bil za njiju kakor nalašč. Takoj sta ga kupila.

Za ostanek svojih prihrankov sta kupila pri branjevcu čeden zaboj, in drugi dan se je tvrdka Joši & dr. ponašala s svojim lastnim prevoznim sredstvom. Naša prijateljca sta sklenila obiskovati s svojim vozičkom tudi sosednje kraje in tam prodajati svoje blago.

Tako sta prišla lepega dne do vznožja nekega griča, in Joši je pravkar hotel skočiti z voza, ker ga Peter ni mogel spraviti v klanec, ko je pristopil k njima zavajljen fante. »Dovoli!« je odgovoril Petra, »moje ime je Jur Čepur. Ali bi se smel zapeljati v vozičku po gričku nizdol?«

Nato je Peter odvrnil: »Če naju najprej oba potegneš na vrh!« »Velja!« je rekel Jur Čepur. Peter je zlezal v voziček Jur je prijel za vrv in — rrr! so šli navkreber! Kako močan je ta Čepur! »Tega morava dobiti v svojo tvrdko!« je šepnil Peter.